

„Nekem is volt egy életem”

Radnóti-álmom. Két nagydiák (fűzfák zöld köde). Mentünk az iskolába valami folyóparton (talán a Tisza volt?).

Franciául beszélt (természetes kiejtéssel), azt mondta: „Lehet, hogy neked képtelenség, de nekem is volt egy életem.”

Itt fölébredtem. Mi az, hogy volt? Félálmban összevissza járt az agyam, az abdai emlékmű is eszembe jutott (láttam).

Átbajóztam a Radnóti-köteten. Persze tudtam: aki föltámadásról ejt szót, az mesél, mint húsvétkor a pap.

De Radnóti él, te képzelet-rágta világ! Hiába temették a híres magyar sárba. Ezt meg is mondom neki, ha újra álmodom vele

(elbatároztam). Ne panaszkodjon nekem egy neutroncsillag-bajú kísértet, hogy mindig meg kell siratnom!

Ámuldozásod réműletei

Jaj, semmi sem marad, csak a természet oszcillátorai: csörgőszarkák, sárgarigók, méhek, sündisznók, bengáli tigrisek, kékbálnák és óriás vörösfenyők.

Körben a csillagképek, galaxisok, neutronnyalábok és nyomelemek morzsái, gömbbalmazok és multikozmoszok pörgettyúi.

*Csak egyszer! De ez az egyszer
majd kétszer lesz, ti nappalok,
éjkozépek, fölédredések és
ámuldozások rémületei!*

Ha félek

*Az írás azonos a testemmel,
de nem, nem, elválík tőle:
nem öregszi, ezektől él.
Mire volna jó, ha nem hozhatnám
föl ösvadjaimat a tudatom alól?
Nézzenek a Nap szemébe: megcsillan
a vers a fönti fényben, kés basít
sárga tengerbe, és a vérző
hullámok azt kiáltozzák az isteneknek,
amit én szoktam, ha félek: jaj,
jaj, bagyjatok a végtelenben!*

Mátyásmadár

*Kinézek az ablakon:
éppen velem szemben ül
a diófán egy mátyásmadár.*

*Széles fej és
kékmintás szárnytollak.*

*Mit akar itt a világban?
Többet is tud róla, mint
én, ki nézem és nem értem.*

*Mindennek, ami történik,
mindig rossz vége van. A mátyásmadarat
is lelövi egy puskás örült.
Engem is
lebunkóz az utolsó percem.*

*Csak akkor nem pusztulnék semmibe,
ha sobasem léteztem volna.*

*Mi lesz a szajkóval,
ha nem látom többé? Átröpül egy
másik kertbe? Nincs véletlen,
csak vakon-látomás.*

A kozmosz dúvad fénye

*Egy depressziós öregúr
kiül a kert-sűrűbe.
Se kedve, se ereje nincs,
de muszáj élnie.*

*Egy-egy verset is
megír, ha azt hiszi:
ebben vagy abban a percben
megérti valaki.*

*Hogy jön egy hívás, levél,
egy-két ráfogás,
miért mélyebb-árkú az ő
vallomása, mint a többi írás.*

*A világgal a kapcsolat,
tudja, egyre lazább.
Néhány olvasó-híve
és egy-egy rémült barát.*

*Előveszi a könyveit,
újabb alig akad
és megint azon téved el,
amin sose szabad,*

*bogy ember-ittlakásunk,
semmi isten-előttit nem talál,
és bogy ahol a háza épült,
nem édeni táj,*

*bogy gyilkolás, bogy árulás,
ami gyümölcs ha hull,
nem mindig méreg-leveses
s nem ér ártatlanul.*

*Nézi a milliárd éves holdat
s megnyugszik, hogy akit
a kozmosz dúvad fénye nemz,
a semmi szemébe vakít.*

Göncölszekér

*Én az időt járom
én vagyok a három
Göncöl-utamon
átfutok a szádon
át a Hortobágyon
esti csöndben
álmod ballgatom*

